

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 88/2018-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. februára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED] – [REDACTED], [REDACTED], právne zastúpenej advokátom JUDr. Svätoslavom Vaškom, Baštová 5/A, Bardejov, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9 Sžso 26/2015 z 30. novembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED] – [REDACTED], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. apríla 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED] – [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 9 Sžso 26/2015 z 30. novembra 2016 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

2. Napadnutým rozhodnutím bol potvrdený rozsudok Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“), ktorým bola zamietnutá žaloba sťažovateľky proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne – ústredia č. 12226-2/2013-BA z 8. februára 2013. Týmto rozhodnutím Sociálna poisťovňa – ústredie potvrdila rozhodnutie Sociálnej poisťovne – pobočky Bardejov (ďalej len „prvostupňový správny orgán“) č. 7058-20/2012-BJ z 30. augusta 2012 o tom, že [REDAKOVANÉ] ako zamestnanec sťažovateľky nemal v rozhodnutí špecifikovaných obdobiach prerušené povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v zamestnanosti.

3. Z obsahu administratívneho spisu podľa najvyššieho súdu vyplynulo, že na základe podnetu Inšpektorátu práce Prešov (ďalej len „inšpektorát práce“) vykonával prvostupňový správny orgán u sťažovateľky kontrolu so zameraním na poistný vzťah zamestnanca [REDAKOVANÉ] a kontrolu plnenia zákonných povinností voči tomuto zamestnancovi. Z dokladov predložených ku kontrole vyplynulo, že zamestnanec [REDAKOVANÉ] mal v špecifikovaných obdobiach od roku 2005 až do marca 2006 prerušené povinné poistenie z dôvodu čerpania pracovného voľna bez náhrady mzdy. To bolo za situácie, keď zamestnávateľ porušil povinnosť prideľovať zamestnancovi prácu podľa pracovnej zmluvy, platiť mu mzdu, utvárať podmienky pre plnenie pracovných úloh a dodržiavať ďalšie povinnosti stanovené pracovnou zmluvou a neposkytol zamestnancovi náhradu mzdy vo výške jeho priemerného zárobku. O týchto zisteniach vystavil inšpektorát práce čiastkový protokol a uložil sťažovateľke povinnosť odstrániť zistené nedostatky. Na základe kontroly vydal prvostupňový správny orgán rozhodnutie, ktoré napadla sťažovateľka odvolaním. Toto odvolanie bolo už uvedeným rozhodnutím Sociálnej poisťovne – ústredia zamietnuté. Obe rozhodnutia boli doručené [REDAKOVANÉ], ktorý bol tiež vyzvaný na vyjadrenie k sťažovateľkinmu odvolaniu a túto možnosť aj využil. Vo vyjadrení uviedol, že dôvody odvolania považuje za účelové a neopodstatnené a navrhol ho preto zamietnuť.

4. Najvyšší súd po rekapitulácii zistení z administratívneho spisu konštatoval, že nezistil dôvod odchyliť sa od právnych záverov obsiahnutých v napadnutom rozsudku krajského súdu. Naopak, stotožnil sa s ním v celom rozsahu a iba na zdôraznenie správnosti jeho záverov uviedol argumentáciu k odvolacím dôvodom sťažovateľky. K námietke sťažovateľky, ktorá sa dovoľavala osobnej prítomnosti [REDAKOVANÉ] na pojednávaní krajského súdu uviedol, že nepovažoval osobnú účasť [REDAKOVANÉ] na pojednávaní za nevyhnutnú pre dostatočné zistenie skutkového stavu. Podotkol, že úlohou správneho súdu je preskúmať zákonnosť rozhodnutia, a nie vykonávať nové, v správnom konaní nevykonané dôkazy. Výsluch [REDAKOVANÉ] sťažovateľka v správnom konaní nenavrhol. Za nedôvodnú považoval aj námietku, podľa ktorej správny orgán nekonal s [REDAKOVANÉ] ako s účastníkom konania podľa § 172 a nasl. zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“). [REDAKOVANÉ] boli doručené obe rozhodnutia, bol vyzvaný na vyjadrenie k žalobe, čo aj využil, a nielenže nijakým spôsobom nenamietal odňatie možnosti konať pred správnym orgánom, ale ani sťažovateľka svoje tvrdenia týkajúce sa odňatia účasti nijako nekonkretizovala poukazom na úkony, na ktorých by [REDAKOVANÉ] nebolo umožnené sa zúčastniť. K otázke prípustnosti zastúpenia advokátskym koncipientom najvyšší súd uviedol, že § 250a Občianskeho súdneho poriadku sa vzťahuje len na žalobcu, nie na príbratého účastníka; preto ak [REDAKOVANÉ] pred krajským súdom zastupoval advokátsky koncipient, nešlo o vadu konania.

5. Čo sa týka námietky nedostatočných podkladov, považoval aj najvyšší súd protokol inšpekcie práce v spojení s čiastkovým protokolom prvostupňového správneho orgánu za dostatočné podklady pre vydanie napadnutého správneho rozhodnutia. Poukázal na to, že zákon oprávňuje inšpektorát práce po zistení nedostatkov nariadiť ich odstránenie a príslušné opatrenia uloží v protokole. Aj keď protokol nemá formu rozhodnutia, môžu ním byť ukladané povinnosti. Sťažovateľke bola uložená povinnosť poskytnúť zamestnancovi náhradu mzdy za špecifikované obdobia, keďže zamestnanec nemohol vykonávať prácu pre prekážky na strane zamestnávateľa. Sťažovateľka v protokole namietala premlčanie, nie však právne posúdenie prekážky v práci. Pokiaľ sa domnievala, že o pracovné voľno bez náhrady mzdy požiadal zamestnanec ústne, mohla toto uviesť (bremeno tvrdenia)

a preukázať (dôkazné bremeno) už počas inšpekcie práce. Ak to neurobila, je aj jej námietka oneskorená a výsledky inšpekcie práce sú pre správny orgán záväzné. V tomto zmysle je totiž treba postupovať analogicky podľa § 198 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, čo znamená, že správny orgán si môže urobiť úsudok o predbežnej otázke len vtedy, ak o nej nerozhodol príslušný orgán. V tomto prípade bol príslušným orgánom inšpektorát práce. Vzhľadom na to sa na danú vec nevzťahujú ani závery z nálezu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 87/2014, ktorý sa týka posudzovania predbežných otázok, o ktorých nerozhodli orgány na to príslušné.

6. K námietke, podľa ktorej krajský súd neodpovedal na výhradu sťažovateľky týkajúcu sa vnútropodnikovej smernice a jej záväznosti, najvyšší súd uviedol, že vnútropodnikové akty musia byť v súlade s kogentnými ustanoveniami zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákonník práce“). To, či mal zamestnanec možnosť sa so smernicou oboznámiť a rozhodnúť sa, či uzatvorí pracovný pomer alebo nie, nemá na uvedenú zásadu žiaden vplyv. Ďalej uviedol, že skutočnosť, že zamestnávateľ nemá pre zamestnanca prácu alebo má výhrady k práci zamestnanca, svojou povahou môže vytvárať len prekážku v práci na strane zamestnávateľa. Ustanovenie § 142 Zákonníka práce neumožňuje pri prekážkach v práci na strane zamestnávateľa čerpanie pracovného voľna bez náhrady mzdy, a teda ani prerušenie povinného poistenia.

7. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti vznáša tri skupiny námietok. Prvá sa týka účasti v konaní pred správnym orgánom a pred krajským súdom. Podľa sťažovateľky sa s predmetným zamestnancom nekonalo ako s účastníkom konania v zmysle § 173 ods. 1 zákona o sociálnom poistení a toto pochybenie zakladá nedostatok konania, ktorý mohol mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Aj krajský súd pribral tohto zamestnanca do konania ako účastníka len *pro forma* a ani ho nevypočul. Aj táto vada mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a neúplné zistenie skutkového stavu.

8. Druhá námietka sťažovateľky sa týka nedostatočných podkladov pre rozhodnutie. Jediným podkladom pre rozhodnutie správnych orgánov a krajského súdu boli zistenia inšpektorátu práce obsiahnuté v protokole o výsledku inšpekcie práce. Tieto zistenia

prebrali dotknuté orgány do svojich rozhodnutí bez toho, aby ozrejmili skutočný stav vecí a posúdili ho v zmysle § 141 Zákonníka práce tak, že v prípade zamestnanca ██████████ šlo o poskytnutie pracovného voľna bez náhrady mzdy, o ktoré je možné požiadať aj ústne. Sťažovateľka tiež dodáva, že sporný protokol nemohol nadobudnúť právoplatnosť, pretože nie je rozhodnutím a správne orgány ním teda nemohli byť viazané v zmysle § 198 ods. 1 zákona o sociálnom poistení.

9. Sťažovateľka na záver poukazuje na to, že krajský súd ani prvostupňový správny orgán sa nezaoberali jej námietkami týkajúcimi sa právnej sily vnútropodnikového aktu – smernice, s ktorou sa zamestnanec oboznámil pri uzatváraní pracovného pomeru a proti ktorej nikdy nevzniesol výhrady. Sťažovateľka ako zamestnávateľka vychádzala z právnej istoty o neexistencii sporov týkajúcich sa nárokov z pracovného pomeru, keďže žiadna zo strán nevzniesla počas jeho trvania ani po ukončení námietku (zamestnanec začal vznášať námietky až po 2 rokoch od ukončenia pracovného pomeru).

10. Vzhľadom na už uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vyslovil, že rozsudkom najvyššieho súdu bolo porušené základné právo na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru, tento rozsudok zrušil, vec vrátil na ďalšie konanie a uložil najvyššiemu súdu povinnosť nahradiť sťažovateľke trovy konania.

II.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02). Za zjavne neopodstatnený v už uvedenom zmysle považoval ústavný súd aj návrh sťažovateľky.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

15. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí ústavného súdu vyplýva, že ako základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, tak i právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v sebe zahŕňajú okrem iných záruk právo na odôvodnenie rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia musí jasne a zrozumiteľne dávať odpovede na všetky právne a skutkovo *relevantné* otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03). Súd je povinný reagovať na tie argumenty, ktoré sú z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považované za rozhodujúce.

16. Ústavný súd na tomto mieste pripomína, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Nie je preto zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách.

17. Z argumentácie sťažovateľky uplatnenej v ústavnej sťažnosti je zrejmé, že sa dožaduje predovšetkým prehodnotenia dôkazov a z nich vyvodенých skutkových a právnych záverov, ku ktorým dospeli správne orgány a ktoré boli aprobované súdmi v správnom súdnictve. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti opakuje námietky, ktoré vznášala už v správnom konaní a neskôr aj v konaní pred všeobecnými súdmi a ktorým sa najvyšší súd náležitým spôsobom venoval. Opäť tvrdí, že v jej veci bol nesprávne zistený skutkový stav, spochybňuje výklad procesných ustanovení zákona o sociálnom poistení (hlavne § 173 ods. 1 a § 198 ods. 1 citovaného zákona), ale aj výklad hmotných ustanovení Zákonníka práce (konkrétne § 141 Zákonníka práce). Povahou uplatnených námietok sťažovateľka

celkom zjavne stavia ústavný súd do role odvolacej inštalácie, ktorá mu však neprislúcha. Ústavný súd sa nestotožňuje s názorom sťažovateľky, podľa ktorého sú rozhodnutia správnych orgánov a všeobecných súdov arbitrárne. Predovšetkým s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia rozhodnutia najvyššieho súdu konštatuje, že uvedený súd dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré sťažovateľka v konaní nastolila. Nad rámec uvedeného ústavný súd dodáva toto:

18. Úlohu všeobecných súdov pri kontrole zákonnosti rozhodovania v správnom konaní vymedzil ústavný súd v náleze sp. zn. I. ÚS 87/2014 z 10. septembra 2014, na ktorý sa odvolávala aj sťažovateľka. V uvedenom náleze ústavný súd konštatoval, že „[a]k Sociálna poisťovňa vydala rozhodnutia na základe úsudku prijatého v rámci predbežnej otázky, je potom úlohou všeobecných súdov, aby v rámci postupu podľa § 247 a nasl. OSP a v medziach podanej žaloby preskúmali, či prijatý záver správneho orgánu o relevantnej predbežnej otázke mal oporu v dokazovaní potrebnom na jej riadne objasnenie alebo či nejde o exces alebo zjavnú svojvôľu, ktorá môže mať za následok vyslovenie nezákonnosti rozhodnutí a postupu správneho orgánu“. Z nálezu vyplýva, že za takýto exces je možné považovať situáciu, keď skutkové závery budú „bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu a v príkrom rozpore s predloženými podkladmi či vykonanými dôkazmi“. Toto pochybenie však musí mať obzvlášť silnú intenzitu, preto nestačí tvrdiť, že dôkazy bolo možné vyhodnotiť aj iným pre sťažovateľku priaznivejším spôsobom. Skutkové závery správnych orgánov by museli byť v príkrom, intenzívnom rozpore s predloženými dôkazmi. Ústavný súd by mohol do rozhodovania súdov v správnom súdnictve zasiahnuť len vtedy, ak by z ich strany nedošlo ku korekcii takéhoto excesu (pozri body 19 a 20 citovaného nálezu). Uvedené závery je možné vzťahovať nielen na situácie, keď si správny orgán (v danom prípade Sociálna poisťovňa) činí úsudok o predbežnej otázke, ale pri akomkoľvek rozhodovaní správneho orgánu.

19. V posudzovanom prípade však nie je možné povedať, že by závery prvostupňového správneho orgánu boli bez „akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu a v príkrom rozpore s predloženými podkladmi či vykonanými dôkazmi“. Toto

koniec koncov netvrdí ani sama sťažovateľka. Naopak, závery správnych orgánov boli podložené skutkovými zisteniami vyplývajúcimi z protokolu o výsledku inšpekcie práce, ktoré správne orgány aj súdy považovali za dostačujúce, avšak sťažovateľka s nimi nesúhlasila. Z hľadiska ústavnosti je však podstatné, že správne orgány nerezignovali na svoju úlohu obstarat' si dostatočné množstvo podkladov, z ktorých bolo možné učiniť správnymi orgánmi prijaté závery. Tieto závery logicky obstoja a nie sú s nazhromaždenými podkladmi v rozpore. Úlohou ústavného súdu nie je skúmať správnosť takto prijatých záverov.

20. Pokiaľ ide o procesné námietky sťažovateľky týkajúce sa účasti zamestnanca [REDACTED], aj tie boli podrobne zodpovedané najvyšším súdom. Ústavný súd k tomu dodáva, že právo byť účastníkom konania a s tým súvisiace základné práva (ako je napr. právo vyjadriť sa k dôkazom, zásada ústnosti a priamosti atď.) sú viazané na osobu tohto účastníka a nie je možné, aby sa ich za neho dovoľovala tretia osoba (pozri čl. 127 ods. 1 ústavy: „... ak namietajú porušenie svojich základných práv...“). Z ústavnej sťažnosti je však zrejmé, že sťažovateľka prostredníctvom tejto námietky mala v úmysle spochybňovať úplnosť zistenia skutkového stavu, ktorá bola podľa nej zapríčinená tým, že uvedený zamestnanec nebol vypočutý v konaní pred správnymi orgánmi ani v súdnom konaní. Ústavný súd konštatuje, že aj touto námietkou sa najvyšší súd zaoberal a dospel k záveru, že sťažovateľka výsluch v konaní pred správnym orgánom nenavrhovala a pokiaľ ide o konanie pred správnymi súdmi, podotkol, že úlohou súdov v tomto konaní je preskúmať zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, a nie vykonávať nové v správnom konaní nevykonané dôkazy. Ústavný súd k tomu dodáva, že sťažovateľka zjavne chcela prostredníctvom tohto výsluchu spochybňovať závery inšpektorátu práce týkajúce sa posúdenia pracovnoprávných otázok (konkrétne posúdenia otázky existencie prekážok v práci na strane zamestnávateľa a možnosť čerpania pracovného voľna bez náhrady mzdy podľa Zákonníka práce), avšak správne orgány uviedli, že posúdenie týchto otázok nebolo v ich kompetencii, pretože sa v tomto smere cítili byť viazané závermi príslušného správneho orgánu – inšpektorátu práce, ktoré sťažovateľka v námietkach proti protokolu o výsledku inšpekcie práce včas nespochybnila. Sťažovateľka preto dostala odpoveď, prečo správne orgány ani všeobecné súdy nepotrebovali dopĺňať dokazovanie výsluchom

dotknutého zamestnanca. Ústavný súd dáva za pravdu najvyššiemu súdu aj v tom, že konanie na správnom súde nie je pokračovaním správneho konania. Súd teda vykonáva dokazovanie iba veľmi výnimočne, a to najmä s cieľom verifikovať dôkazy vykonané v správnom konaní. Správny súd sa pri preskúmvaní zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal, nie sú pochybné a či umožňujú urobiť skutkový záver, ku ktorému dospel správny orgán (II. ÚS 705/2017). Túto prieskumnú rolu správne súdy v posudzovanom prípade splnili. Sťažovateľka dostala odpoveď aj na námietku viazanosti vnútro podnikovými predpismi a aj v tomto ohľade ústavný súd plne odkazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu.

21. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. februára 2018